

[Bramsnæs.]

er Centrum i dansk Politik, og som i hvert Fald har enkelte Medlemmer, der stadig lever i den Tro, at Landstinget er det samme, som det var i de gamle provisoriske Tider, da Landstinget bestemte Landets Politik, og Landstinget i en Menneskealder var i Stand til at lægge sig hindrende i Vejen for den politiske Udvikling. Nej, den Landstingsudvikling, der forestaar, er af en saadan Art, at man gør klogere i at opgive at betragte Landstinget som en Modvægt mod den frisindede Politik, og de, der ønsker, at Landstinget som Institution skal bevares, vil efter min Mening gøre klogere i at lade Landstingets Opgaver blive af mere teknisk end af politisk Art. Men det kræver naturligvis mere Overvindelse, end man i Øjeblikket kan forlange af de Medlemmer af Landstinget, som stadig haaber paa at kunne bruge Landstinget som en politisk Magtfaktor mod Folketinget. Man har kun en Flitsbue at beskyde Fæstningsværket med, og den Pil, som Flitsbuen er i Stand til at udsende, vil i Fremtiden blive sendt af Sted efter en Spænding af stadig svagere og svagere Hænder.

Schovelin: Jeg maa straks til en Begyndelse sige, at jeg er meget bange for ikke at kunne svinge mig op til de samme Højder som de tvende foregaaende ærede Talere. Hverken skal jeg komme ind paa Gandhis Livssyn, ej heller er jeg i Stand til paa mit beskedne Instrument at præstere et saa vældigt Stykke Fremtidsmusik som den ærede sidste Taler (Bramsnæs), og dog er jeg paa et enkelt Punkt enig med ham, eller, rettere sagt, der kunde være en vis overfladisk Lighed mellem vore Betragtninger. Jeg skal nemlig ved denne Lejlighed nok vogte mig for at gentage den sædvanlige Beklagelse over, at Finanslovsforslaget kommer saa sent til Landstinget, en Beklagelse, hvoraf vi ogsaa hørte en Genklang i den Tale, den ærede Ordfører for Venstre (Ejsing) holdt. Egentlig kan jeg nemlig ikke se rettere end, at der deri ligger en stor Kompliment fra Folketinget til dette Ting. Hvad det yngre Ting bruger mange Maaneder om — saadan tænker de derovre —, det kan vi herovre sagtens klare i en Haandevending. Desuden ligger der ogsaa deri en halvt ubevidst Erkendelse af, at det dog maaske er for meget af det gode at gennemtrawle et Finanslovsforslags Enkelt-heder, saaledes som Folketinget har for Vane. Nu er Folketinget jo i saa Henseende — det indrømmer jeg — bundet af en Tradition, en Tradition, der gaar tilbage til Fengers og

Sponnecks Dage. Begge de to bragte Folketinget ind paa denne, som det altid har staaet for mig, overdrevne Detailbehandling, og det var ganske naturligt, for om begge disse Mænd gjaldt det, at de ikke alene selv havde stor Sans for Detaillerne, men de var begge af den Slags Mennesker, som overhovedet ikke kan tænke sig et Anliggende, de ikke skal blande sig i. Derved kom de straks til at præge Finanslovsforslagsbehandlingen i Folketinget. Og saa kom, hvad vi ældre endnu husker saa tydeligt, de mange Aar, hvor Folketingets Venstre brugte og vel ogsaa maatte bruge Finansloven som Vaaben i Kampen for Folketingets dominerende Indflydelse i Forfatningen, da det var den Maade, hvorpaa det bedst kunde ske, idet Folketinget brugte den Omstændighed, at Grundloven nu en Gang giver Folketinget Førsteret til at behandle Finanslovsforslaget. Saa kom ganske naturligt hele Behandlingen af dette Løvanliggende til at svulme op og faa en Betydning, som den under normale Forhold formodentlig aldrig vilde have faaet. Men nu, da vi har faaet Parlamentarismen gennemført, kunde der vel blive Spørgsmaal om, om ikke hele denne Gennemløjning af Finansloven og denne Dvælen ved hver Enkelthed er uforenelig med Parlamentarismens Idé, om den overhovedet er nødvendig, om den ikke er, hvad Tyskerne kalder for en „Überbleibsel“. Thi naar der til enhver Tid sidder en Regering, som har Folketingets Tillid, er det naturligere, at det ikke blander sig i Detaillerne, men overlader Administrationen, som dog staaar alle Detailspørgsmaal nærmere, at gennemdrøfte dem, forberede dem, lægge dem til Rette, saa at Lovgivningsmagten ikke blander sig saa meget deri.

Et vist Fremskridt i saa Henseende synes jeg, at Finanslovsforslagets Behandling i Aar viser. Navnlig var første Behandling ualmindelig kort i Sammenligning med det sædvanlige. Men til Trods derfor maa det vedblivende siges, at man er inde paa en alt for stærkt Fordybelse i alle en Finanslovs Detailler. Derfor er det i mine Øjne et Udslag af et rigtigt politisk Instinkt, at man mener kun at behøve at levne faa Dage til dette Ting, som altsaa i Modsætning til Detaillernes og Petitesseernes Ting hævder sig i Finanssager som havende det store Overblik, Sans for Totaliteten, og derfor kan holde sig til de ledende Linier. Det aabenbarer sig saaledes til Slut, at jeg, trods tilsyneladende Enighed, staaar paa et helt andet Standpunkt i Betragtningen af Landstinget end den ærede sidste Taler (Bramsnæs). Han reducerede jo det Ting,